

Transvaalstraat, Oost. Bewoonster is naar verpleeghuis vertrokken. Het huis ruikt naar een lang niet bezocht, vochtig vakantiehuisje.

treden. "Dingen van niks. Het zijn allemaal dingen van niks," snuift hij geringschattend en raapt een paar oude gymshoenen op. Alleen voor het tweepersoonsbed heeft hij wel belangstelling. Dat mag hij hebben van Van Beek. "We gooien toch alles weg, dus als een ander er nog wat aan heeft... Waarom niet?" Niet veel later klinkt in het trappenhuis het doordringende geluid van ijzer op ijzer, gevolgd door kreten van inspanning. De buurman worstelt met het bed dat halverwege klem zit en de draai niet kan maken.

De geur van sufgekookte boontjes

In een huis in Buitenveldert treft het Multitectteam tafereel dat ze vaker zien in de achtergebleven huizen van eenzame bewoners. Met mondkapjes beschermen ze zich tegen de scherpe urinegeur vermengd met die van oude mandarijnen en sufgekookte boontjes. De woonkamer staat propvol met spullen die je kunt aantreffen op een doorsnee rommelmarkt: groen- en bruinetint glazen, plastic poppetjes, een stoffige telefoon met vingerafdrukken rondom de draaischijf. Aan de wand een geplastificeerd krantenartikel over een kat met bevroren snorharen. Op de koelkast een handgeschreven boodschappenbriefje met appelmoes, halfvolle melk en tien eieren en daarachter de kleine geldbedragen die daaraan besteed zijn. Een papertje met zorgvuldig genoteerde afspraken op al lang vervlogen data.

Joke, één van de medewerkers, verschanst zich half gebogen in de badkamer. Daar weergalmt een hart-

grondig gemompel: "Godsamme, wat een rotzooi. Jezusmina." Ze ruikt klamme handdoeken en onderbreken van een droogrek en scheurt een douchegordijn met lichtgele vlekken van de rails. Inmiddels is in de deuropening ook hier een buurman verschenen. Hij wandelt op zijn badslippers zorgeloos naar binnen. Om zijn nek hangt een gouden kettinkje met 'Henk.' "In een huis hier verderop heb je ook zo'n verzamelaar. Die zooi mogen ze van mij ook opruimen," merkt hij op. Met een triomfantelijke superioriteit kijkt hij om zich heen. "Zelf heb ik net zo'n huis, maar dan heel mooi. Met bloemen enzo."

Hij draait nog wat, monstert een oude radio en besluit dan: "Nou, ik ga weer lekker naar mijn eigen huissie. Een bakkie koffie drinken."

Op dezelfde dag staat de Transvaalstraat op het programma. De bewoonster is naar een verpleegtehuis vertrokken en kon haar spullen niet meenemen. Het ruikt er naar een lang niet bezocht, vochtig vakantiehuisje. In de linnenkast hangen jurken uit andere modetijdperken keurig naast elkaar. Boven op de kast staat een oranje, plastic feesthoedje te glimmen.

Een kunstkerstboom, een kerstman, gekleurde feestverlichting, een cadeauverpakking Johnnie Walker Red Label, een flacon Stroh-rum, een vlaggetje, een opgerolde parasol met tropische franjes; ze belanden kletterend in de afvalcontainer van Multitect. De bewoonster moet van een feestje hebben gehouden. Het oranje hoedje zal ze nooit meer dragen. Verkreukeld verdwijnt het onderin een blauwe vuilniszak. ■

Buren
komen even
snuffelen.
Anders gaat
alles toch de
prullenbak
in